

Πρέπει να μάθουν, γιατί δε ξέρουν... Η μεταστροφή του Γεωργίου Λεσιέρ στην Ορθοδοξία

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Φωτο: otiaksizei.pblogs.gr

Με τον τίτλο αυτό δημοσιεύουμε επιστολή της κας Αικατερίνης Λεσιέρ, με την οποία εκφράζει τις ευχαριστίες της για την συμβολή της Ιεράς Μονής μας στην επιστροφή του μακαριστού συζύγου της Γεωργίου Λεσιέρ στην Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία, την Ορθόδοξο Εκκλησία μας.

Χρησιμοποιήσαμε τον τίτλο αυτό, γιατί αποτελεί λόγο του ίδιου του Γεωργίου Λεσιέρ που εκφράζει τον πόνο του για τους ομοεθνείς του, καθότι ο ίδιος Γάλλος, και γιατί πιστεύουμε ότι με το δημοσίευμα αυτό βοηθούμε και αυτούς που δεν έχουν ακόμη γνωρίσει και γευθεί την Χάρη του Αγίου Πνεύματος.

Η επιστροφή του Γεωργίου, βεβαίως, είναι κατ' εξοχήν έργο της Θείας Χάριτος. Είναι η ανταπόκριση του Θεού στην αγαθή προαίρεση του, στον προσωπικό του πνευματικό αγώνα, που δεν ήταν παρά έκφραση της προσδοκίας για την συσσωμάτωσή του στην Αγία Εκκλησία. Είναι αναμφισβήτητα καρπός της αγάπης

και της εμπόνου προσευχής της ευλαβούς συζύγου του και των πνευματικών πατέρων και αδελφών, που επωνύμως και ανωνύμως αναφέρονται στην επιστολή της κας Λεσιέρ.

Η προσφορά της Ιεράς Μονής μας έγκειται στην κατά θεία πρόνοια λειτουργία του εν Νέω Μαρμαρά Χαλκιδικής Μετοχικού αυτής και τα τελευταία έτη.

Πιστεύουμε ότι ο Γεώργιος, όπως το εξήτησε, διαφύλαξε καθαρόν τον χιτώνα του Αγίου Βαπτίσματος και τώρα αναπαύεται εν τη δόξη του Κυρίου. Πρεσβεύει για την οικογένεια του, τους πνευματικούς του αδελφούς, αλλά και για το κατά σάρκα γένος του. «Πρέπει να μάθουν, γιατί δεν ξέρουν», έλεγε, όταν αναφερόταν σ' αυτούς. Ήθελε να γνωρίζουν, εί δυνατόν όλοι, την Χάρη του Αγίου Πνεύματος που αυτός έντονα ζούσε μετά το Άγιο Βάπτισμα. Εκ πείρας πλέον ωμιλούσε ο Γεώργιος. Γι' αυτό ήταν τόσο πειστικός, αλλά και έγινε τόσο αποδεκτός από το στενό οικογενειακό του περιβάλλον και από όσους εκ του γένους του τον ε γνώρισαν.

Έυχόμεθα ο Θεός να αναπαύει μετά Δικαίων το πνεύμα του, και τον παρακαλούμε να προσεύχεται προς τον Θεό και για μας που τον αγαπήσαμε.

N. Μαρμαράς 15.3.93

Σεβαστέ μου γέροντα Γεώργιε, ευλόγησον

Γνωρίζω ότι ο χρόνος σας είναι πολύτιμος, γι' αυτό ζητώ να με συγχωρέσετε που θα αναγκασθήτε να αφιερώσετε λίγη ώρα διαβάζοντας το γράμμα μου.

Προσωπικά σας ευχαριστώ για την προσφορά του πνευματικού σας έργου στο Μετόχι του N. Μαρμαρά. Ιδιαίτερα ευχαριστώ εσάς και όλους του πατέρες του Μοναστηριού, που βοηθήσατε τον σύζηγό μου Γεώργιο να γνωρίσει την Ορθοδοξία και να βαπτισθεί στα εξήντα πέντε του χρόνια. Πραγματικά πιστεύω πως έζησα ένα θαύμα, γιατί είχα να κάνω, στα είκοσι χρόνια της συζυγικής μου ζωής, με έναν άνθρωπο πολύ δύσκολο, ειδικά στα θρησκευτικά θέματα.

Όταν μετά τον γάμο μας- ευτυχώς ετελέσαμε Ορθόδοξο γάμο- έμαθα από κάποιον πνευματικό ότι είναι βαρύ παράπτωμα που παντρεύτηκα έναν ετερόδοξο, και μάλιστα όπως τον απεκάλεσε αιρετικό, συγκλονίσθηκα και άρχισα να αισθάνομαι

το βάρος της ευθύνης και της ενοχής. Μου σύνεστησε ο Πνευματικός εκείνος να τον βοηθήσω να γνωρίσει την Ορθοδοξία και ίσως αν γινόταν Ορθόδοξος να τακτοποιούνταν το θέμα.

Προσπάθησα όσο μπορούσα, αλλά στάθηκε αδύνατον. Η επίσκεψη μας στην εκκλησία του χωριού ήταν αποτυχημένη και δεν ήθελε ούτε να του ξαναμιλήσω ποτέ γι' αυτά τα θέματα.

Σταμάτησα την προσπάθεια και άρχισα να προσεύχομαι να τον φωτίσει ο Θεός, γιατί έβλεπα ότι ήταν πιστός, προσευχότανε, διάβαζε τη Βίβλο έκανε κομποσκοίνι, είχε Πνευματικό στην Θεσσαλονίκη, που τον επισκεπτόταν τακτικά και συχνά κοινωνούσε.

Όταν ήρθαν τα παιδιά μας στον κόσμο, γεννήθηκε μέσα μου και η ελπίδα πως αν βαπτίζαμε τα παιδιά μας Ορθόδοξα θα γινότανε κάτι και για κείνον. Δυστυχώς όμως, όχι μόνο δεν σκέφτηκε κάτι τέτοιο αλλά αντίθετα δεν ήθελε να βαπτισθούν ούτε τα παιδιά. Επέμενε να ακολουθήσουν τον Ρωμαιοκαθολικισμό και απειλούσε πως θα έπαιρνε το ένα παιδί και πως θα χωρίζαμε. Κόντεψα να τρελαθώ από την στεναχώρια μου και στην συμφορά που απειλούσε να διαλύσει την οικογένειά μου. Κανείς δεν ήξερε και ούτε υποψιαζόταν τίποτα. Μόνη μου καταφυγή η Κυρία Θεοτόκος. Προσευχόμουν θερμά και την παρακαλούσα να μας βοηθήσει και να μας βγάλει από το αδιέξοδο. Προσευχόμουν, παρακαλούσα και περίμενα γεμάτη αγωνία και πόνο να φανερώσει η Γλυκιά Μητέρα του Κυρίου μας το θαύμα της.

Και η απάντηση δεν άργησε. Φώτισε τον σύζυγό μου να επισκεφθεί τον Πνευματικό του για να τον συμβουλευθεί. Ήταν μια πολύ δύσκολη μέρα που θα μείνει αξέχαστη. Η επιστροφή του συζύγου μου με γέμισε χαρά. Είχε αποφασίσει να βαπτισθούν τα παιδιά Ορθόδοξα. Όλα έσβησαν σαν κακό όνειρο και η καρδιά μου ξεχείλισε από την δοξολογία και την ευχαριστία προς την Παναγιά μας για την βοήθειά της.

Σιγά σιγά αρχίσαμε να επισκεπτόμαστε το Μετόχι της Μονής σας. Η καρδιά του συζύγου μου μαλάκωσε. Αναπαυόταν και ήθελε να πηγαίνουμε συχνότερα. Επισκεπτόταν τα γύρω Μοναστήρια και πήγαινε τακτικά στο Άγιο Όρος. Γύριζε πάντα πολύ χαρούμενος και μας διηγούταν το κάθε τι που άκουγε από τους πατέρες. Μεγάλη εντύπωση του έκαναν οι θαυματουργές εικόνες και δάκρυζε όταν διηγιόταν κάτι γι' αυτές.

Κατάλαβα πως η Θεία Χάρις άρχισε να τον επισκέπτεται. Είχε μεγάλο πόθο να μάθει όσα μπορούσε περισσότερα. Έκανε φοβερό αγώνα. Κοιμόταν σχεδόν ελάχιστα, προσευχόταν πολύ, νήστευε και σχεδόν δεν έτρωγε τίποτα, και τα

βράδια έκανε κομποσκοίνι.

Παρακαλούσα την Παναγία μας να τους δίνει υπομονή, να δυναμώνει την πίστη του και να τον βοηθήσει μέχρι το τέλος στην βάπτισή του.

Όταν πήρε την μεγάλη απόφαση να βαπτισθεί, η χαρά μας δεν περιγραφόταν. Αλλά και οι πειρασμοί και τα εμπόδια ασταμάτητα μας πολεμούσαν μέρα-νύχτα. Εδώ πρέπει να ευχαριστήσω θερμά τους πατέρες που εκείνον τον καιρό ήταν στο Μετόχι, και να τους ζητήσω συγχώρεση γιατί τους είχαμε κουράσει πάρα πολύ. Ένωθε βαθύ σεβασμό για τους αγιορείτες πατέρες και τον ορθόδοξο μοναχισμό.

Ανακάλυπτε καινούργια πράγματα που σαν Ρωμαιοκαθολικός δεν είχε νιώσει. Γι' αυτό όταν δύο νέα παιδιά, που ήρθαν από την Γαλλία, τον επισκέφθηκαν λίγο μετά την βάπτισή του, τους είπε: "Μη ρωτάτε πολλά για την Ορθοδοξία. Μόνο βιαστείτε να βαπτισθείτε, γιατί εγώ έκανα λάθος που περίμενα τόσο καιρό". Οι νέοι αυτοί σήμερα ντυμένοι με το μοναχικό σχήμα υπηρετούν τον Κύριο κάπου στο Άγιο Όρος.

Μετά από πολλά εμπόδια και συνεχείς αναβολές ως σημειωθεί ότι την ημέρα που ορίστηκε η βάπτισή έκανε σφοδρή κακοκαιρία, χιόνισε πολύ, και γι' αυτό αναβλήθηκε- ήρθε η πολυπόθητη μέρα για τον Γεώργιο, ο οποίος επιτέλους θα γινόταν Χριστιανός Ορθόδοξος. Η λαχτάρα του ήταν τόσο μεγάλη, που όταν του πρότεινε η Γερώντισσα της Ι. Μονής του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου Ορμουλίας να βαπτισθεί το Πάσχα που ο καιρός είναι πιο ζεστός, ο Γεώργιος απάντησε: "Δεν μπορώ να περιμένω άλλο. Αν αρνηθείτε να με βαπτίσετε, θα μείνω εδώ στο βαπτιστήριο ώσπου να με βαπτίσετε".

Έτσι με την βοήθεια του Θεού, τις προσευχές των πατέρων και την αγάπη των δικών του, ο Γεώργιος προσήλθε στο Ιερό Μυστήριο, ξημερώνοντας η Κυριακή της Ορθοδοξίας. Το πρωί η θερμοκρασία ήταν αρκετούς βαθμούς κάτω από το μηδέν. Το βαπτιστήριο ήταν υπαίθριο και το νερό παγωμένο. Τον ρωτήσαμε πως αισθάνθηκε και μας είπε ότι ένιωθε πάρα πολύ ωραία και πως το νερό ήταν ζεστό. Το πρόσωπο του έλαμπε εκείνη την στιγμή. Γελούσε ευχαριστημένος και χαιρόταν σαν μικρό παιδί. Πολλοί από τους παρισταμένους δακρύσαμε εκείνη την ώρα πλημμυρισμένοι από μια αλλιώςτικη, ουράνια, χαρά. Τα χείλη μου έστελναν εγκάρδια δοξολογία και θερμή ευχαριστία προς τον Θεό και την καλή μας Παναγία για την ευλογία που μας έδωσαν, και δεν έπαυσα να τους δοξάζω μέχρι σήμερα.

Ο Γεώργιος άλλαξε τις επόμενες ημέρες. Ήταν χαρούμενος ήρεμος, ευδιάθετος, ένας άνθρωπος εντελώς αντίθετος από εκείνον που είχα ζήσει, εντελώς καινούργιος. Αυτό μου έκανε πολύ εντύπωση και τον ρωτούσα να μου πει τι

αισθανόταν μετά τη βάπτισή του, τι άλλαξε, ποια η διαφορά. Και κείνος κουνούσε το κεφάλι του και απαντούσε: “Λυπάμαι που δεν μπορώ να σου εξηγήσω να καταλάβεις αυτό που αισθάνομαι, δεν μπορώ να το πω με λόγια, δεν ξέρω πώς να το περιγράψω. Μόνο ένα θέλω να πω τώρα: να με πάρει ο Χριστός μαζί του. Θέλω να πεθάνω, γιατί αν μείνω θα χάσω αυτό που έχω μέσα μου, θα μου φύγει η Θεία Χάρης”.

Ο καλός Θεός τον άκουσε. Μετά από λίγους μήνες αρρώστησε βαριά με καρκίνο στον πνεύμονα καλπάζουσας μορφής, και οι γιατροί προέβλεψαν δύο περίπου μήνες ζωής. Φύγαμε για την Γαλλία πολύ βιαστικά και δεν κατορθώσαμε αν και προσπαθήσαμε, να πάρουμε την ευχή σας, πάτερ Γεώργιε, καθώς και την ευχή του πατρός Γρηγορίου, ο οποίος ήταν ο πνευματικός μας πατέρας. Ο μακαριστός σύζυγος μου έτρεφε πολλή αγάπη και σεβασμό για σας, καθώς και προς όλους τους σεβαστούς πατέρες της Ι. Μονής σας. Τελευταίο και πολύτιμο εφόδιο του από την Ελλάδα ήταν η Θεία Κοινωνία που έλαβε στο Μετόχι.

Οι μέρες μας στην Γαλλία ήταν πικρές και δύσκολες. Οι γιατροί μας προετοίμασαν πως μέχρι το τέλος μας περίμεναν και δυσκολότερες. Αμέσως έγινε μετάσταση στο κεφάλι και ο Γεώργιος παρέλυσε κατά το ήμισι. Παρ’ όλη την δύσκολη θέση του, δεν έπαυε να κηρύττει στους γιατρούς και τους συγγενείς, καθώς και στο νοσηλευτικό προσωπικό, για το Χριστό και την Ορθοδοξία. Όταν τον συμβούλευα να μην μιλάει εκείνος μου απαντούσε: “Πρέπει να μάθουν, γιατί δεν ξέρουν”. Μαζευόταν γύρω από το κρεβάτι του και άκουγαν με απορία πως οι άγιες εικόνες θαυματουργούν και πως μία αγρυπνία στο Άγιο Όρος κρατάει δέκα με δώδεκα ώρες. Και ρωτούσαν και μένα για να επιβεβαιώσω τα λεγόμενα του. Παράδοξα και πρωτόγνωρα πράγματα γι’ αυτούς. Ακόμα τους προξενούσε κατάπληξη το γεγονός ότι προσευχόσασταν εσείς στο Μοναστήρι για μας. Καθησύχαζε την αδελφή του λέγοντας πως προσεύχονται πολλοί άνθρωποι στην Ελλάδα γι’ αυτόν, και πως ο Θεός είναι μαζί του.

Σ’ έναν από τους γιατρούς του που είχε μεγάλη μόρφωση και ήταν πολύ μεγάλος επιστήμων, του είπε πως αφού δεν επισκέφθηκε το Άγιον Όρος και δεν γνώρισε την Ορθοδοξία, δεν έχει κάνει τίποτα στη ζωή του.

Επίσης τους έκανε μεγάλη εντύπωση η συμπαράσταση του πατρός Ηλία, ο οποίος ερχόταν τακτικά, αν και μας χώριζε απόσταση διακοσίων περίπου χιλιομέτρων, για να μας βοηθήσει, να τον εξομολογήσει, να τον κοινωνήσει και να μας κρατήσει συντροφιά. Μας βοήθησε πάρα πολύ ο πατήρ Ηλίας καθώς και οι αδελφές του Μοναστηριού εκεί.

Με την βοήθεια του πατρός Ηλία είπαμε στην αδελφή του Γεωργίου πως βαπτίσθηκε Ορθόδοξος και, ενώ περιμέναμε άσχημη αντίδραση, εκείνη τον αγκάλιασε, τον φίλησε και του είπε ότι πολύ καλά έκανε. Εκείνος έκλαιγε από χαρά. Την ίδια ημέρα εξομολογήθηκε, κοινώνησε και, αφού έφυγε ο πατήρ Ηλίας, κάθισα μόνη μου στο δωμάτιο κοντά του. Ο Γεώργιος κοιμόταν ήρεμος. Ξαφνικά ένιωσα μια υπέροχη ευωδία να απλώνεται στον χώρο σαν θυμίαμα και, ενώ αναρωτιόμουν από που άραγε να προέρχεται, γυρίζω και βλέπω το πρόσωπο του Γεωργίου να λάμπει φωτεινό με ένα γλυκό χαμόγελο. Σε λίγο χάθηκε η ωραία ευωδία.

Κάποια άλλη μέρα κουρασμένη, λυπημένη και ίσως θα τολμούσα να πω απελπισμένη κάθισα στην πολυθρόνα δίπλα στον άρρωστο για να ξεκουραστώ. Μόλις που θα είχα κλείσει τα βλέφαρα μου και βλέπω μια κοπελίτσα να ανοίγει την πόρτα και να μπαίνει μέσα, να έρχεται κοντά μου, να με πιάνει από τον ώμο και να μου λέει ότι δεν πρέπει να στεναχωριέμαι, γιατί θα έμενε εκείνη μαζί μας μέχρι το τέλος. Ήταν μια κοπέλα μετρίου αναστήματος με καστανά μαλλιά, ανοιχτό μπλε φόρεμα και ζώνη καλογερική. Ήταν πολύ όμορφη και γλυκιά μεταξύ δεκαοχτώ και είκοσι ετών. Ξύπνησα και την αναζήτησα και ένιωθα πως δεν πρέπει να με κυριεύει η απελπισία. Αυτό συνέβη στις 10 ή 11 Νοεμβρίου (σημ. εκδ.: ημέρα της Πανηγύρεως της αγίας Οσιοπαρθενομάρτυρος Αναστασίας της Ρωμαίας στην Ι. Μονή Οσίου Γρηγορίου δηλ. 29 Οκτωβρίου με το παλιό ημερολόγιο).

Πλησίαζε το τέλος ο Γεώργιος πονούσε πολύ. Οι μέρες κυλούσαν μαρτυρικές όμως δεν βαρυγκωμούσε. Μόνο σαν προσευχή έλεγε: "Χριστέ μου είμαι κουρασμένος μόνο εσύ ξέρεις πόσο". Το βάρος του έφτασε τα 35 κιλά. Στις 25 Δεκεμβρίου, ανήμερα Χριστουγέννων, ο Κύριος κάλεσε κοντά του τον Γεώργιο, ημέρα που πριν 66 χρόνια αντίκριζε για πρώτη φορά το φως. Ελπίζω και εύχομαι ο Πανάγαθος Κύριος να αναπαύει την ψυχή του μακαριστού συζύγου μου και σας παρακαλώ σεβαστέ μου πατέρα Γεώργιο να εύχεστε και σεις για κείνον, για τα παιδιά του και τέλος για μένα την αδύναμη, που έχανα την υπομονή μου. Εύχεσθε να με ελεήσει ο Θεός και να με συγχωρέσει.

Αξίζει να σημειωθεί ότι κατά την τέλεση του 40/μερου μνημοσύνου του συζύγου μου, το οποίο έγινε στο Μοναστήρι της Ορμυλίας, όπου εβαπτίσθη ο Γεώργιος, πολλές μοναχές τον είδαν ανάμεσα μας λαμπροφορεμένο και χαμογελαστό.

.... Ευχαριστούμε για μια ακόμη φορά και σας και τους πατέρες, που μας ανέχεστε

και μοιράζεστε μαζί μας τα προβλήματά μας.

Ευχόμεθα ο Πανάγαθος Θεός να σας δυναμώνει, να σας προστατεύει και να σας φωτίζει πάντα.

Με σεβασμό και εκτίμηση

Αικατερίνη Λεσιέρ

Εκ του περιοδικού "Ο Όσιος Γρηγόριος" Ετήσια έκδοσις της Ιεράς κοινοβιακής Μονής Οσίου Γρηγορίου Αγίου Όρους. Αριθμός τεύχους 18.

ΙΕΡΟ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟ ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΜΕΛΙΣΣΟΧΩΡΙΟΥ

Πηγή: fdathanasiou.wordpress.com